

KIRILGAN ŞARKI

TUGRUL SULTANZADE

LACARI

BİLİMKURGU FANKİT SERİSİ

FANKİT HAREKETİ

-Şu coşkun deniz ne zaman durulur?
-Durulacağı zaman.

Hikâyeler bitmez. Bir anlatıcının kulağınıza fısıldadığı o öyküleri kastediyorum. Kalabalık, kaldırımlar boyu akarken sizi yazmaya iten, hayat bağlarınızı koparırcasına dış dünyayla ilişiginizi kesen o kuvvetli zamanlardan... Sayfalar boyu yazarsınız ve paylaşma isteği dayanılmaz bir hal alır. Cümlelerinizde karakterin sözleri, bulunduğunuz mekânlarda soyut silüetiyle karşılaşsınız. ...ve onu yaşatmak istersiniz.

İşte FANKİT hareketi böyle bir nüvenin meyvesidir. Özgür bir yayın kafasının, her şeye rağmen basma inadının eseridir. Bırakın yayınevleri, çok satan yazarlarını ve reklamlar olmadan beş para etmeyen kitaplarını yayımlayadursun. Kitapevleri vitrinlerini best seller kitaplar doldursun. Bizler kendi yolumuzdan yürüelim. Frankenstein veya Pinokyo fark etmez. Caddelere fırlatalım, elden ele dağılalım. Meraklı gözlerin önlerine sererek metinlerimize can verelim.

BU SESİ DUY YAZAN KİŞİ!
Elin beyaz kâğıtlara bulaşsın.
Cümlelerin sokağa karışsın.
Ne olursa olsun BAS!

fanzinapartmani.com

fanzin yapıldı
apartmanı

fanzinapartmani.com

BİLİMKÜRĞÜ

SET VURULDU KURDUĞUN HAYALLERE
YÜZÜN HEP YERDEYDİ
GÖRDÜĞÜN TEK ŞEY
DÜZENSİZCE DİZİLMİŞ TAŞLARIN
ARASINDA KALAN BİR AVUÇ TOPRAK
FARKINDASIN HER ŞEYİN
BEDENİN YERYÜZÜNDE VAR OLDU
FAKAT RUHUN GÖKYÜZÜNDE ÖZGÜR OLACAK
ŞİMDİ ÖZGÜRLÜĞÜMÜZE
TANIK OLUN!
OKUYUN!
HAYAL KURUN!
VAR OLUN!
BİLİMKÜRĞÜ UMUTTUR!

yazan

tuğrul sultanzade

kapak

sylvan clownson

düzen

yasin gül

fankit başı

mehmet fatih balkı

nokta virgül

gizem geçgil

Birkac kelam!

Lagari Bilimkurgu para kazanmak, ünlü olup kitaplar bastırmak, bilimkurgu edebiyatının yeni sesi olmak gibi saçma vaatler ve istekler üzerine kurulmadı. Lagari bu topraklarda bilimkurgu edebiyatını bir santim ileriye götürmeye çalışan insanları anlatmak için kuruldu. Bilimkurgu edebiyatının alt kültür veya hayal ürünü gibi salakça tabirleri kabul etmediğini aslında yazmaktan ve anlatmaktan korktuğunuz gerçekleri göstermek için kuruldu. Hala geçemediğiniz köy edebiyatı, zengin kız fakir oğlan kurgusu, çay edebiyatı sözleriniz karşısında bilimkurgu edebiyatı size mecburen tepeden bakmakta zorunda kalıyor. Anlayamadığınız metinler karışık değil, kültürel ve teknolojik gelişmelerden birhaber olduğunuz için zor geliyor.

Yaptığımız fanzinler ve fankitler devam edecek. Etmek zorunda. Ortaya koyduğumuz ürünler bilimkurguyu geliştirir mi? Bilemem. Ama her geçen bilimkurguyu biriyle daha tanıştırma şansı beni heyecanlandırıyor.

Bu fankit daha önce okuduğunuz birçok bilimkurgu öyküsünden daha farklı. Daha yoğun. Terimler belki sizi biraz yorabilir ama son sayfayı kapattığınızda yeni şeyler öğrenmiş olmanın tatminliği ile mutlu olacaksınız. Tuğrul Sulanzade'nin ilk fankiti olan KIRILGAN ŞARKI karşınızda.

Bilimkurgu umuttur!

Mehmet Fatih BALKI

Gece yarısı şehre çöktü. Kubbeli korkular kâbuslarda kabarıyor yine. Hatıralar damla damla akıyor. En ufak bir kıpırtı bile yalnız insanı incitir gece yaruları, benim ise tüm hayallerim kasılıp gevşiyor. Gözlerim açık tavanı seyrediyorum. Kayıtsızlığı düşünüyorum. Kuşların bile kanat çırpmadığı, turkuaz bir isprizma. Gidişatım berbat sahiden. Tavanda sallanan halatları görüyorum.

Bilgisayarımın ekranına kaydırıyorum gözlerimi. Sanal kolonilere bir saldırı düzenlemişim. Müzik programlarım saldırının açığa çıkardığı veriye hesaplıyor ve bunu bir şarkıya dönüştürüyor. Rastgele, polifonik, renkli ve kızılötesi şarkılar. Yeniçağın ritimleri. “Artık durağanlık bitti.” demiştim arkadaşlarıma müziğimden bahsederken. Hepsi aciz bir köpekmişim gibi gülmüştü.

Nitekim o gece yine saldırım söndürülüyor. Müzik programları kendi kendini kapatıyor ve bilgisayarım çöküyor. Öfkelenmiyorum. Ağlamıyorum. Sakinim tamamen. Derin bir nefes alıp başarısızlığımı kabul etmek zorundayım. Müzik hâlâ fiziksel dünyayla bağlantılı. Onu ‘hasat’ etmek mümkün değil... Verilerin ve varlığın kaosundan müzik damıtmak hâlâ imkânsız. Mahkûmuz şu maddiyata. Mahkûmuz vücutlardan, taşlardan, metalden ve ışıktan yaratmaya müziğimizi.

Bu idrak ile birlikte aylar süren çalışmalarım bir nihayete varıyor. En azından bir son verebildim her şeye, tamamen kaybolup gitmedim. Lakin artık her şey ve hiçbir şey arasında ince bir hat var sanki masmavi bir bulantı gibi. Çünkü bana acı veren ne varsa hepsini icra ettiğim kaos müziği sayesinde bastırabiliyordum.

Artık müziği kaybetmişim. Yine suskunluk vardı. Masmavi suskunluk. Depresyona, korkuya, yalnızlığa ve dehşetin dile getirilemeyecek metamorfoz anlarına en çok yakışan renkte. İnsan maviye bakarak uçmayı düşler ve dehşet kanatlanıp gökyüzünde bir spiritüel yankı halinde virgüllere dönüşür. Şimdi o virgüllerin ayırıp kopardığı cümleler camdan sehpanın üzerinde duruyor öylece. Her şey öylece duruyor. Saatler yavaşça akıyor. Düşüncelerdeki hiza tamamen kaymış. Haber bültenlerini bile takip etmek istemiyorum. Televizyonu aylardır açmadım çünkü ekranındaki tüm simalar bir kuşkuya dönüşmüş.

Sessizliğin bile bir müzik olabileceğini düşünüyorum. Koskoca tek bir nota. Upuzun bir dalga. Hiçliğin kıpırdayan silyaları. Görüntü aklımı

karıştırıyor. Kendimden ve hayattan bezmiş bir halde bilgisayarın fişini tamamen çekiyorum. Pencereden dışarı bakınca içim daha çok kararıyor. Şehir göçüp gitmiş gibi. Çok kötü bir devir. Tüm otoyollarda tehlikeli teröristler ve sokaklarda çeteciler var. Evler artık dünyanın tamamına eşit. İnteraktif yayıncılığın egemen olduğu televizyonlar, kendin yönettiğin ve AR teknolojisi ile dâhil olduğun diziler, sanal dünyalar... İnsan hiç olmadığı kadar yalnız fakat bir o kadar da kalabalık.

Hayat koca bir lüsid rüya bu çağda fakat kapanların içinde yaşıyorsun bunu. Kafatasının içinde uğuldayan lüsid rüyanın aksine, sen şimdi çatısı silikondan örülü bir insan gezegeninde hapis kalmış, uzayı düşleyen bir maymunsun. Hikokomoriler milyarları bulmuş ve artık sanal dünya, hakikate tercih edilir olmuş. İnsanlara karşı olan öfkeli hislerim kabardıkça kabarıyor.

Fakat aniden o korkunç şey yaşanıyor. Yine gergin sessizliğin içinde bir çığlık kopuyor. Kendimi coşkulu ama bir o kadar da kederli hissediyorum. Düşüncelerimi toparlamalıyım. Beni bağışlayın. Çok saçmaladım, küstahça ve de acı verici. Banyoya giriyorum. Her şey kristalden. Burayı eski sevgilim dizayn etmişti benim için. Öfkeli hissettim. Birlikte yaşayacağımız bu evde ondan geriye artık sadece bana kurduğunu hayalleri ve tasarladığı şu tutkulu eşyalar kalmıştı. Yapayalnızdım artık. Küvetin içinde yatan şey de yalnızlığımıza benzeyen büyük bir pişmanlığın bedeli. Ona baktıkça deliren bir dünyayı görüyorum.

Aklıma onu bulduğum meyus gecenin karanlığı doluyor. Üç yüz miligramlık Satine haplarından almış ve biraz bira içmiştim. Korkusuzdum. Hiç kimse yoktu çünkü. Bize anlatılanların çoğu yalandı... Sokaklarda korkunç katiller yoktu. Kuşlar bile yoktu. Dikenli tellerle çevrilmiş sahilde koştururken kayalıklarda can çekişen bir şey görmüştüm...

Teni okyanus tabanında kaynayan klor yüzünden bulanık bir mavilikteydi. Ağzı yamyam bir gülümseme ile gerilmişti. Teni soyulmuş bir insansı köpek balığıydı adeta. Spermatozoitin temsili hali. Onu şarkılarımda kullanabileceğimi düşünerek evime getirmiştim. Küvete yatırmıştım onu. O günden beri her gece yarısına akort edilmiş çığlıklar atıyor. Okyanuslarda, plastisfer katmanlarını eşleyen trollerin avladığı insansı-balık cesetlerini çığırtıyor ve sperm baloncuğundan mayalanmış dev hayalet balinaları. Kutuplarda saklanan kayıp izleri ve dünyanın statik buhranını. Bunların hiçbiri bir şarkı yaratmaya yetmiyor... Hiçbiri birbirine tutunmuyor.

Yaratığın üzerine su döküyorum. Güney Buz Denizi'nde yüzen kardeşlerinin hatıralarını haykırarak ağlıyor. Kocaman buz dağları kıyamet müziği gibi titreşerek birbirinden ayrılıyor, şafaksız günün alaca aydınlığından, klor gecesinde turkuaz bulantısına kadar yüzüyor sefil dağlar. Yaratığın kardeşleri böylesi bir manzaranın içinde ürperen tüyler gibi dikiliyor ve varlığa karşı sahip oldukları ucube bilinçlerinin acısını çığırarak ağlıyorlar. Gecenin içerisinde karanlıktan öte bir bağ, yepyeni bir acının hilkati var.

Yaratığın bu hali bende kendi insanlığıma ve anatomime karşı bir hicap halini besteliyor. Salona geçiyorum yine. Az önceki yıkım üzerine tamamen bitmiş hevesim sanki yeniden diriliyor. Üç boyutlu yazıcı sayesinde duygu durumuma uygun enstrümanlar çıkarıyorum. Ertesi güne kadar organik ve nöral müzikler bestelemeye çalışıyorum fakat nafiye.

Bu berbat gidişat nereye kadar sürecek emin değilim. Bir gün daha başlıyor ve takvimler buhar oluyor yeniden. Müzik hâlâ yok. İnsan yüzleri eriyip birbirine karışıyor ve ucube suratlar şehirlerin şafağında bir kanalizasyon düdüğü gibi krizi haykırıyor. Damarlarımda akan kanda bu kaostan bir alamet ışıl ışıl. Sanki bastığım şırıngalardan birinin içine akıtmışım kendimi. Hayatım deliliğin kıyılarında bir insan nehrinde çarpınırmışım gibi dokunuyor. Dağılıyor. Müzik hâlâ yok.

Ertesi gün arkadaşlarım evime geliyor. Birlikte yeni bir müzik bestelemeye çalışıyoruz. Fakat sonuç yine hüsrana, hepsi bilinçli şempanzeler gibi davranıyor ve evin kontrolünü elinde tutan yapay zekâyâ saçma sapan komutlar verip ilginç tasarımlar yaratıyorlar. Hepsini kovmak istiyorum fakat sabırlıyım.

Saatlerin nasıl geçtiğinden habersizim. Canım çok sıkılmaya başlıyor. Müzik ve sanat bana artık yabancı bir heyula gibi görünüyor. Kendimden öğreniyorum. Saatler birbiri üzerinden devrilerek geçiyor. Korkunç bir şeyin yaşandığını fark ediyorum. Küvette yatan yaratık ölmüş! Onun o zavallı cesedini apartmanın ortak çöp ayrıştırıcısına fırlatıyorum. Havalandırmadan kayarken şapır şupur sesler çıkararak metale çarpıyor... Ah müzik! O kadar basit ama elde etmesi o kadar zor ki!

Bir ara Neanderthal ve Nonoş şehir merkezine gitmek için evden çıkıyor. Çünkü sergi başlamış. Hilkatın güzellikleri şehrin dağıtım şebekesinde toplanmış. Şehrin iyi yanlarından biri bu işte. Lale benimle kalıyor fakat kendini banyoma kilitliyor. Arkasından çok küfrediyorum fakat nafiye.

Müzik de hâlâ yok. Bir kez daha çakış yapıyorum.Çok geçmeden üç gün boyunca uykusuz ve susuz kalmışım gibi kupkuru bir agoni başlıyor. Çatlak çatlak olmuş nehir sahanlıklarına benziyor içim. Terk edilmiş paslı benzin istasyonları, hayaletlerin çığlık attığı otobanlar ve de parça parça dökülen şehirlerin kıyamet sesleriyle doluyum. Anatomim baştan aşağı yeniden yaratılmış gibi. İnsanlar alelade hayatlar yaşarken ben onları seyredip ürkmek mecburiyetindeyim. Onların muhteşem muntazamlıklarından ve benim o muntazamlığa aykırı oluşumdan... Bir gün, ilelebet, yapayalnızken deliliğin sarsak yumrukları tarafından gebertileceğim korkusu...

Uçan sarmaşık gülleri gökyüzünün pırıltılarını yutmuş. Ciğerlerimde pis bir bitkisel rektum ufuneti var. Dumanlar tüm dünyamı çürütmüş ve her şey durmuş. Pencereler rüzgârla dans eden bir gramofon. Perdelerde yalnızlığım oynuyor trajikomik bir tiyatro sanki. Müptezeller ve fahişelerin geçit töreni dünyayı sarsıyor. Uyduruk güzelliklerin geçit töreni bu. İnsanlar hayran. Gökyüzünden balinalar geçiyor çığlık atarak. Sus pus oturmuş ero-inman tövbekârların sergisi. Dünya bir ucundan öbür ucuna çatlamış korkunç bir mozaik. Pencereleme yapılmış saatler akıyor. Her şey bana uzak. Yaprakları solmuş bir kentin cennetsi brutalist mevsimlerini ve kent mozaiğini düşünüyorum derken pespaye Neanderthal ve arkadaşları Nonoş geliyor.

Geçit törenini seyretmişler. Vitrinlerin güzelliği ile büyülenmişler. “Lale nerede?”

İçeride banyoya yatmış köpüklü lağım suyunun içinde çok mutlu ve irin dolu bir otuz bir çekiyor. Alçıdan yaratılmış kadınları düşünüyor, onların mermersi ve hastalık dolu yüzeylerini imajinal dünyalarda okşuyor.

Gün batımı sona ermek üzereyken Neanderthal ve Nonoşçakışı tamamlayıp uykuya dalıyor. Gözlerinin akı çirkin bir fısıltı gibi açık, öylece bakıyorlar tavana. Evim uzun süren bir sessizliğe dönüşüyor. Suratlardaki o sus pus ifadenin acı yankısı odaların tüm köşelerinde bir yer buluyor kendine. Bir anda her şey insan suratındaki o iğrenç ve katlanılmaz sıkıntının geometrisiyle buluşuyor.

Sonra ucubeler müzesinden çıkıp gelmiş gibi görünen Lale beliriyor salonda. Bir megafonla beynime nükleer füze sesleri sıçratmış gibi irkiliyorum. “Berbat kokuyorsun ulan şempanze,” diye hakaret ediyorum. Gülüyor. Tepem atıyor. Hepsini kışkışlıyorum. “Defolun sülükler. Müzik falan yok. Hadi defolun.” Evde yapayalnız olmak istiyorum artık çünkü gece geliyor.

Dünyanın tüm deliklerinden içeri akıyor oluk oluk. Artık anatomik mevsimlerimin en tatlısı başlıyor. Yalnızlık Buhranı.

Dışarıda bir meyve olgunluğuyla büyüyen gece soğuk ve de kudretli bir gölge gibi devleşirken geçit töreni başkalaşiyor. Üç arkadaşım bana küfrederek yamuk yumuk bir yalnızlığı önüme fırlatıp çoktan gitmiş. Şimdi yalnızlık denen o bozuk ispritizma ile baş başayım. İnsanlığın en çaresiz olduğu an bu mu? Kendinden arta kalan katlanılmaz bir sessizliğin mücessem kılığına bürünmek? Bir ayna, kireçlenmiş, kıpırtısız soluklar, kaynayan omurga ve de içeri akan spermatozoit çağrısı.

Kafayı yemek üzereyim. Perdeler ardına dek açık. Gecenin içinden yürüyen tüm melekler ve şeytanlar oradan akıyor. Sonra bu titrek ve de yumuşak dokulardan bambaşka bir tesirin ürpertisi geçiyor. Tek ve upuzun bir an boyunca şehrin tüm gözeneklerinden fişkıran siren sesi bu. Geceye dair karanlık bir haz ile sarılmış ürperti. Artık yapayalnız dünyamda küstah bir tanrıyı oynamak ve de kendi eğlencemi yaratmak için hazırım. Başka insanlar için anlamsız hatta korkutucu görülebilecek eğlenceler bunlar.

Her şey rastgele başlamalı. Gözlerimi kapıyorum bu yüzden. Durmak zorundayım. Her şey kaosun tesirine kapılmalı. Zaman ve mekân duygusunu yitirmeliyim. Eğlence için ben karar verirsem, bu bir sahtekarlık olur. Çok geçmeden hücrelerimin içinde bekleyen virüs tetikleniyor. O tanıdık alev her yanımdan bastırıp ruhumu incitmeye başlıyor. Bir anda dizlerim çözülüyor ve yere çöküyorum. Bu çarpma anının tetiklediği alevler cansız mankenler halinde etrafa saçılıyor zihinsel koridorlarımda.

Zihnime bulaşan kaos kararı veriyor. Evimde onlarca mankenden oluşan bir kataloğa sahibim. Zar zor yürüyüp etrafa öylece saçtığım o kıpırtısız insanları topluyor ve asilzade sadeliğine sahip salonumun başköşesine sıra sıra diziyorum. Hepsi gerçek kişiler kadar karakteristik, hepsinin bir ismi ve de ruhu var. Ruh sadece canlı bedenlere mi ait? Bu evin, içinde uyuduğum küvetin, aynalarda biriken kirecin, her şeyin bir ruhu var... Karanlığın, ışığın ve de gölgelerin. Kendi gölgemin bile bir ruhu var... Zavallı ruh! Benim kadar aşağılık bir varlığın ışığa kavuşup ardında bıraktığı son umut...

Cansız mankenleri dizdiğim duvarın karşısında polaroid resimler asılı. Korkunç bir galeri. Bir yapay zekânın gördüğü insanı kâbuslardan ibaret. Dijital bir şeytan oturduğu kayıtsızlık cehenneminde karşısına rastgele

çıkan o insan suratlarının tümünü çiğneyip upuzun bir kusmuğa dönüştürmüş. Ah seviyorum bu kaotik eğlenceyi. Zihnim kendi kendini yıkıyor adeta anlamsızlıkla. Anlamsızlık bir anda tek anlam oluyor. Her şey bir anda artık mantıklı ve olası görünüyor. Sonra tüm detaylar geceyle kucaklaşıyor ve şehrin öğürtüsü korkunç ve gürültülü ve şempanze ishaline benzeyen kudretli bir kaosa dönüşüyor. “Allah beni bir sanatçı olarak yaratmışsın,” diye iltifat ediyorum yaratıcıma. Bir an böyle bir şey söylediğim için kendimi kötü hissediyorum.

NOT: Zırvacıardan hoşlanmam, fakat sanırım ben de bir zırvacıyım.

Küçük ve önemsiz bir zırvacı olduğumu fark edip ağlamaya başlıyorum. Salonda öylece duruyor ve ağlıyorum ve bütün pencereler çıplak, isteyen tüm gözler beni orada yapayalnız ağlarken görebilir ve benimle dalga geçip, “wohahahah” yapabilir. Birilerinin eğlencesine malzeme olabilirim ve daha çok gözyaşı döküp kendimi kahredebilirim.

Bir heykel olmak istediğimi fark ediyorum bu yüzden. Devasa bir binada, üst katlardan birinde, onlarca koridorun çıktığı dev bir çemberde, öylece dikilmişim havaya ve de ellerim suratımı tırmalar bir halde içimi çığırarak ağlıyorum. Granit gözyaşlarım zamansızlığın tesiri ile donmuş ve acımın mücessem kılığı bir sanatçının nefeslerinde öpülmüş. Yüzlerce insan beni görüyor her gün, ben bir heykelim ve niye ağladığımı sormuyorlar hiç...

İşte aklıma damla damla dökülen bu kederli düşünceler yeni bir fikir veriyor bana. Odanın tam ortasına kireçli suyla dolu bir küvet koyuyor ve öylece uzanıyorum içine. Gecenin sessiz gölgeleriyle yarattığı aynalar tiyatrosunda kendi hayatımın tadına bakıyorum. Korkunç... “Allahım,” diyorum, “iyi ki iki gözüm var ve sadece başkalarını görüyorum. Bir de başkalarının gözlerinden kendimi görseydim? Milyonlarca gözüm olsaydı her yerde ve hepsinden bakabilseydim kendime? Allah’ım sen nasıl dayanıyorsun bu kadar acıya?”

Korkunç düşünceler uğulduyor aklımda ve gözlerim ardına dek açılıyor. Reflekslerim neredeyse durmuş, hastalık tüm vücudumu ele geçirmiş. Ciğerlerimden sinüslerime kadar gezinen hava, ruhumun hastalıklı teması ile pıhtılaşp daha çok zehirliyor beni. Mankenler bir sessizlik sergisi gibi. Onları seyrederek, o cansız, dümdüz fakat ilkel bir fetişizmin hammaddesi

tarafından yoğrulmuş vücutlarında tanrıçaların izini sürerek belki iyileşebileceğimi düşünüyorum.

NOT: Yalnızlık başlı başına bir eğlencedir.

Bu yarattığım kayıtsız sanatın karmaşık suskunluğunda ancak ve ancak beni daha çok hasta hissettiren zavallı ayrıntıları görüyorum nihayet. Kırık dökük bir ayna gibi her yandan gecenin ışıkları ve milyon yılın insansı suskunluğu ile bana ufalanıp parçalandığımı hatırlatıyor mankenler. Sessizlik korosu sahte suratlara uygulanan manyakça bir makyaj gibi sönük pembe, kırmızı ve de gergin sahte gülümseme ışıltısı ile öpülmüştü.

Gecenin geç saatleri gelmeden hızlıca bir karar vermek ve de henüz uykum şapır şupur serilmemişken göz kapaklarıma karanlığa haddini bildirmek istiyorum. Küvetten çıkıveriyorum önce. Çıtkırıldım vücudumdan sular damlıyor yere. Sersemliyorum. Pencerenin önüne kadar aylak aylak yürüyorum. Bedenimden kireçli sular damlıyor durmadan. Şehrin tüm bolarındaki kir vücudumda bir haritaya dönüşmüştü ve ben üşümeye başlamıştım, düşünceler aklımda havale rüzgârı gibi sıcak sıcak fokurduyor... “Evet,” diyorum, “ulan şimdi adamınız dışarı çıkacak.”

Bu kararın muhteşemliği üzerine kendi kendime gurur verici sözler söylüyorum. Hava adeta katılaşmış ve soğuk bir kütle halinde şehrin üzerine çökmüş... artık bu kayıtsız kalabalığın yarattığı kakofoniye bir renk katma zamanı. Dışarı çıkıyorum işte. Üzerimde koskoca bir Carcer paltosu var. Bu paltolar felaket kıyak şeyler. Sanki beş altı kişi birden giysin diye tasarlanmış. İşin komik tarafı paltonun içinde hiçbir şey yok. Vücudum çıplak, dev paltonun içinde bir spermatazoon gibi hissediyorum.

Şehrin damarlarına iyotlu bir ışık karıştırılmış. Aşağı çöken sisle birlikte bulanık görünüyor bu kör aydınlık. Küçük küçük zehir partiküllerinin uçuştüğünü hissediyorum havada. Bu kekremsi şeyi solumak ciğerlerimi acıtıyor. Kendimi yapayalnız ve köşeye sıkışmış hissediyorum. Aşağı doğru meyleden bir yoldan iniyorum. İki yanım da büyük apartmanlara ait cüsseli gölgelerle çevrilmiş. Gölgeler cansız, nefessiz ve donuk. Daha çok üşüyorum ve korkuyorum yanlarından geçerken. Kalkıştığım işin esrarengiz çekimi beni ürpertiyor. Her şey düşman görünüyor bana, her şey karşıdır yapayalnız bir adama.

Neanderthal denen haysiyetsizi arıyorum telefondan. “Dostum bu gün biraz kabaydım, kusura bakma,” falan diyorum. O da kahr dolu bir şehrin gürültüsü gibi gülüyor. Bana barışmamızın şerefine iyi bir paket hazırlayacağını söylüyor. Caddenin ortasından şerefsiz bir kahkaha gibi geçen viyadükün altındaymış. “E orada buluşalım zumki,” diyorum. Arkadaşlarıma böyle havalı sözlerle hitap ederim arada sırada. Hak ediyor piçler.

Her şey basit, her şey anlaşılır ve her şey kolay aslında, oysa korkuyorum neyden korktuğumu bilmeden. Belki de delirmekten korkuyorum fakat ay bile yok gökyüzünde ve yıldızlar sönmüş. Böyle bir gecede insan deliremez bile. Peki ya ben? Sanki herkes delirse, bir ben akıllı kalacakmışım gibi ve bu berbat marifetin acısı ile yine olamamışların-yalnız-azınlığına katılacağım gibi geliyor. Herkesin gördüğü bir kâbusu dahi görmekten acizim. Uyursam bir delikten aşağı düşüyorum. Geride sadece uykusuzluk kalıyor. Gönüllü uykusuzluk safarimde uzayan gölgeleri, soğuğu ve de ıssızlığı seyrederek yürürken korku ve hayat birbirine ne kadar benziyor diye geçiriyorum içimden.

Çok geçmeden viyadüke varıyorum. Orada Neanderthal tüm kayıtsızlığı ve kasvetiyle dikiliyor. Elemanı görünce midem bulanıyor nedense. Alışlageldik bir şekilde kasıntı. Üzerinde tıpkı benimki gibi bir Carcer paltosu var ve sigara içiyor. Yağlı uzun saçları öylece sarkıyor. Suratı çektiği kristallerden dolayı bir ay çölü gibi. Arkada, viyadükün kolonlarına yaslanıyor gibi gözüken bir karavan duruyor öylece. Yaklaştıkça çimleri öpen soğuğu, karavandan gelen sesleri ve gecenin tedirgin edici kasvetini hissediyorum iyiden iyiye.

Omzumdan yakalıyor beni sertçe elemanım ve karavana doğru sürüklüyor. “Kameralar bizi izliyor.” Sesi ifadesiz. Arkamı dönüp içinden geçtiğim o sisli yalnızlığa bakıyorum. Ne bir göz, ne bir işmar. Hiçbir şey yok. Oysa büyük şehirlerde karanlık bile insanın röntgenini çeken koca bir bakıştır.

“Nonoş nerede?” diyorum.

“Bir heykele dönüştü, Katatoni Müzesi’nde.”

Karavanın içi izole edilmiş, çirkin bir hareketlilik ile dolu. İnsan anatomisinin düalitik açılırları birbirine sarılmış, kasılıp gevşiyor, nefes nefese inliyor ve de genetik kasvetin abiyogenez yağmurlarını çağırıyor. Bu yağmur

bir korumaya takılıyor ve ejakülasyon, kanalizasyona dökülüyormuşçasına yok oluyor. Kupkuru kalan bedenler serilip karavana yayılıyor, ortalığı cinsel hazların çürümüş rayihası dolduruyor.

Lale tüm kokuşmuşluğu ile gözlerimin içine bakıyor yarattığı pisliğe bulaşmış bir halde. İçinde kıvrandığı bu iğrenç hal onda hicap yaratmıyor hiç. Çünkü bunu anlayamayacak kadar yozlaşmış ruhu. Dudaklarını bir şeyler söyler gibi kıpırdatıyor. Ne demek istediğini anlamıyorum. Kollarına bakınca mosmor çürükler görüyorum... Neredeyse kangren olmuş diyebilirim. Yaşayan bir ölüye dönüşüyor gittikçe.

Sonsuzluğun ucundaki bir yıldız gibi öylece kendinden geçmiş kadına bakıyorum utanç içinde. Ruhum romantik bir acının tesiri ile berbat oluyor. Kadın hızlı hızlı nefes alıp veriyor. Çıplak bir bedenin içine dolan hava ve kasılan diyaframın anatomik hareketleri böylesi bir gecede insanın en şairane yönlerini dürtebilir.

“Sana da verelim mi ondan?” diyor Neanderthal çirkin bir sırıtışla. Androide baktığımı fark etmiş bile. İçimde böylesi kirliliğe rağmen güzel bir his peydah olacakken yağlı ve delikli suratındaki çirkin ifade ile beni mücrimliğe boğuyor. “O bir android mi?” diye soruyorum.

“Tamamı silikon,” diyor, “ama gerçeğinden daha iyi.”

“Onunla ne yapacaksınız? Neredeyse gerçek bir insan...”

“Antrenman yaptık,” diyor yerde yatan elemanım. Suratıma tokat yemiş gibi afallıyorum. İnsanlığın içinde kalmış bir parça masumiyet de dökülüp gidiveriyor sanki o gece. Artık organik hücrelerin necaset mayasıyla birbirine yapıştığı koprofajik bünyelerden ibaret sanki insanoglu.

Lale aracın sürücü koltuğuna geçiyor. Minibüs homurdanarak yola koyuluyor. Kendimi gergin hissediyorum ve karavanın içinde yanan ampullerin yaydığı zarif ışık kâğıt kesigi gibi. “Paketi versene, zumki,” diyorum. “Sahile indik,” diyor Neanderthal beni umursamadan ve pislikle sıvanmış bir deri koltuğa oturuyor. “Yakında kırsala çıkarız. Orada veririm.”

“Şehirden dışarı çıkmak istemiyorum,” diye ağlıyorum. “Şehirden çıkarsak nasıl geri dönerim...”

“Bilmiyorum.”

“İndirin lan beni maymunlar.”

“Çok geç.”

“Nereye gidiyoruz ulan adi kertenkeleler.”

Neanderthal'in telefonuna uyarı geliyor. Bir cevapmışçasına ekranı gösteriyor. Bir gece kulübü müziğimizi kiralamak istiyor. “Oraya gideceğiz,” diyor Neanderthal. “Müzik yapmak istiyordun demek ha? Yapacaksın götoş. Enstrümanın o ucube üç boyutlu kaos değil bir kadın vücudu olacak üstelik.”

“Rehin mi aldınız beni? E nerde paket?”

“Yolda durunca içersin.”

Şimdi acı verici bir keyif doluyor içime işte. Kalbim bir aşkın uğultusuna kapılmış gibi titriyor. Eski sevgilimi düşünüyorum. Bana kendimi değerli hissettiren tek insandı o. Gecenin uzak bir köşesinde, turkuaz bir kasvet ile ağlıyor olmalı. Onu özleyorum. Fakat ona ihanet edeceğim bir gece daha. Arka koltuklara, kasvetli duaların köprüsünü yaratan bir vav harfi gibi yayılıyor ve susuyorum. Sırtımı pencereye yaslıyorum. Yağmur başlıyor.

Bir an, rüzgâr vursa ve gecenin yağmurlu bezginliğinden çıkan bir cadı açsa kapıyı, vücudum kurmalı bir makine gibi saçılacak otobana. Bu düşünce zihnimdeki gölgeli hayata bir yükseklik korkusu halinde dokunuyor. Kulaklıklarımı takıyorum. İyileştirici binaural ritimler akmaya başlıyor zihnimde. Yapay zekâ o anki ruh halime göre bana gereken ritmi sağlıyor. Adeta zihnimde masaj yapıyor. Kendimi iyi hissediyorum. Kapüşonumu kafama geçirip pencere bir yastıkmışçasına iyice geriniyorum. Fakat uyku bu sallantılı pespayeliğin içinden geçip her yana saçılıyor.

Çok geçmeden araç otobandan sapıp bir toprak yola giriyor. Bir köye açılıyor bu yol. Fakat köye girmeden, kırsalın o tehlikeli gölgeleri içerisinde bir yerde duruyoruz. Lale farları söndürüyor. Motor bir inilti gibi kapatıyor kendini. “Otuz beş dakika,” diyor Neanderthal. “Müzik yapmaya hazır değiliz.”

Kapıyı açıyorum. Kırsalın ve yanı başımızdan geçen otobanın o kudretli karanlığından akan kehribar rengi kasvet yağmur yüklü gökyüzünde sızlıyor. Sigarayı dönüyoruz aramızda. Night Nurse. Acılarımı dindir. Gökyüzü bile sızlıyor. Night Nurse. Kapkara güller. Kozmos ve kayıp yıldızlar. Kendimi kaybettim. Beni başıyla sessizliğin güzel çiçeği. Sevgilim beni başıyla. Aklımda yükselen, çırpınan ve de birbirine karışan dalgalar için. O dalgalarda beliren denizkızına vurgun olduğum için başıyla beni.

Açık kapıdan çiseleyen yağmur damlaları giriyor içeri. Kendimi tuhaf ve yarım hissediyorum. Dışarı çıkıyorum. Islak toprağın beli gelmiş sanki ve yabancı otlar türemiş her yanında. Yaşlı, huzursuz ve kasvetli görünüyor hepsi. Bir kulübe, yılların küfıyla geceye karışıyor. Üstümüzden bir uçak geçiyor. Bir yolcu uçağı. Yağmurlu gecenin o sarsıntılı dokunuşları arasında uçuyor olmanın ve bir hedefe varacak olmanın o muhteşem kesinliğine hasret duyuyorum.

Çok geçmeden tekrar yoldayız. Night Nurse. Kalbimin liflerine yayılmış bir sancı var. Evimde olmak istiyorum. Her şeyden ve hayattan uzakta. Oysaki bir gece daha insanlarla sessiz bir pakt imzalamış, kabullenmenin suskun karanlığı içinde şehrimden ayrılmışım. Yağmurun çiselediği sisli gecenin içindeyiz. Otoban boyunca ışık damlacıkları gibi akıp giden trafiğin o ürpertici hissizliğini seyrediyorum.

“Bu gece otoban açık?” diye şaşkınlığımı belirtiyorum.

“Teröristler her yanda fakat bu kimin umurunda ha? Sana kükreyerek yaklaşıp sonra her yanını paramparça eden bir bomba ile ölmek ne kadar da güzel...”

Neanderthal’in söylediği bu şey aslında kayıtsızlığın içinden kıvrılmış bir kundalini. Yeni bir çağın sloganı. Çünkü tam o sırada, kaldırıma değen yağmurun ilk damlaları gibi, nokta nokta intiharlar kanatlanıyor dünyanın her yanında. Bunun kocaman bir kıyamete, savrulan ve buharlaşan virgüllerin ozmosuna, cennetlere dokunan meleklerin iniltisine dönüşeceğini nasıl bilebilir insan?

Nihayet başkente girdiğimizde paranoya saati başlıyor. Şehrin ışıkları epilepsi geçiriyor gibi kasılıyor. Trafik lambalarında kırmızı çiçekler açmış. Arabaların farlarında yağmur kelebekleri. Anayoldan çıkıp şehrin başka açalarına seğirtiyoruz. Kuzey doğu yönüne. Binaların kılığı değişmeye başlıyor. Kâh villalar, kâh çürüyen apartmanlar, kâh kamusal daireler, kâh

bezginlik. Karanlığın, cinayetin, bölünmüşlüğün ve sessizliğin kederi her yanda çürüyor yine o gece.

Çok hastayım. İcra edeceğim müziğin o yoğun ürpertisi bana artık dayanılmaz bir pigmalion gibi görünüyor. Gözlerimi kapayınca onun hilkat ile bütünleşmiş fakat hilkattan ayrı, öylesine yarım yamalak sallanan uzuvlarını görüyorum. Bir vibrasyon aurasının içinde, lotus çiçeği gibi birbirine karışmış fahişe vücutlar.

Neden sonra kötü şöhretli banliyöye giriyoruz. Yollar uzayın karanlığında ilerliyor gibi. Şehrin ritmi kendini yitirmiş. Aydınlatma lambalarında anlamsız bir kasvet. Yağmurun durgun senfonisi. En nihayetinde onu görüyorum. Bir palmiye ağacı, kahpe bir bina ve bir flamingo neon ışıklarla kanat çırpıyor durağanlığın içinde. Kadın vücutlarının pazarlandığı bir gece kulübü. Hemen ardından peş peşe on tanesi gösteriyor kendini. Gecenin içinde yanıp sönen harikulade yıldızlar.

“Son beş dakika,” diyor Neanderthal.

Lale aracı gece kulüplerinden birinin park yerine sürüyor. Yağmurlu gecenin kasveti altında duruyoruz. Araçtan birer birer inip enstrümanlarımızı topluyoruz. Yeşil ve mavi ışıklandırmalarla kuşatılmış binanın etrafında bir tur atıp, arkadaki personel girişine geçiyoruz.

Saatler henüz gecenin derinliğine karışmamış, sıg bir karanlığın orta yerinde bulanık balıklar gibi dönüyorlar. Alüminyum ve silikon ile sıvanmış duvarlarda alacakaranlık adım adım geziniyor. TRENTON’un posterlerini görüyoruz. Müziği ona borçluyuz. Bu bezginliğin içinden geçen basit koridor bizi tüplerden ibaret bir asansör düzeneğine yönlendiriyor. Orada camdan akvaryumlara konmuş kayıtsız kadın kafaları bizi seyrediyor.

Sonra tüplere giriyoruz. Kapsüller üzerimize kapanıyor. Dünyadaki tüm küfürlerden bir demete dönüşüp yukarı çıkıyoruz. En nihayetinde tüpler durup kapsül açılınca üçümüz de bambaşkayız. Ben hâlâ çok hastayım fakat insanlarla yaptığım o yaşam sözleşmesi gözlerime hiç olmadığı kadar korkunç ve yıldırıcı görünüyor artık.

Bir rol yapmak zorundayım yine. Müzisyen rolü. Avangart sanatçı. Ruhun renginden sesler yaratan bir simyager. Yaptığımız müziğin enstrümanları bile kâbus mozaigimi kurguluyor her gece. Zarlar, kıkırdaklar,

üç boyutlu yazıcılarla birleşmiş yapay zekâların rastgele yarattığı organik pek çok uzuv. Bu enstrümanlar, müziği yaratmaya başlayacağımız anda bir hakikate dönüşüp vücutlara bağlanıyor, çok daha büyük bir resim, insanın hayalleri ve gerçekleri arasındaki seti yıkan bir titreşime dönüşüyor. Bu yıkımdan arta kalan varlığı, biz, teknolojik sefaletin isimsiz bıraktığı avangart sanatçılar müziğe dönüştürüyoruz.

Bu müzik ya mezarlıklarda ölü bedenlerin hatıralarını canlandırmak ya da böylesi sentetik kasaphanelere giren alçaklara muhteşem düşler sunmak için yapılır sadece. Panoramik bir pencereden gece kulübünün alelade manzarasını ve o manzaraya dağılmış insansı silyaları görebiliyorum. Pistlerde android kadınlar dans ediyor. Bir ruhları var onların. Elektrikten, silikondan ve çiplerden ötede, yıldızlar gibi gizemli, erişilmez ve bambaşka bir hissiyatın bütünü. Her şey bir rüyaya dönüşmek için elverişli.

Çok geçmeden gizemli locamıza üç tane çıplak kadın giriyor. Suratları mozaikle kapatılmış, görsel kortekslerimizde hiçbir zaman tanınmayacak isimsiz fahişeler olarak yansıyorlar. Önümüzdeki demirden platformlara uzanıyorlar teker teker. Hiçbir kelime yok. Hiçbir cümle yok. Sadece korku ve endişe...

Enstrümanlarımızı çıkarıp onların o güzel kokulu saçları arasında gezinmeye başlıyoruz. Lale önündeki kadının vulvasına bir aparat yerleştiriyor. Kıkırtılar ile müzik başlıyor. Vücudun organik vibrasyonu farklı şekiller ve hislerle buluşuyor. Neanderthal önündeki kadının göğüsleri ile oynadıkça Lale'nin yarattığı müzik çeşitlilik kazanıyor. Dans pistlerindeki androidler görkemli bir ritim kazanıyor, herkes kısacık bir anın içinde kozmosun tümünden çıldırdığını seziyor. Ruhların o esriyen tabakaları gevşeyip yumuşuyor ve bir haz rüzgârı taraklar halinde değiyor insanın hissiyatına.

Kablolar ve primitif bir sanatın ürünü gibi görünen isimsiz enstrümanlarla önümüzdeki kadından bir müzik yaratmaya çalışıyorum. Öyle bir çağdayım ki kadın vücudu en ihtişamlı müzik enstrümanına dönüşebilir. Bu bilinç beni bambaşka hissettiriyor. Kulaklıklarında çınlayan binaural ritm susuyor. Artık isimsiz bir kadının gördüğü rüyaları müziğe dönüştürebilmenin verdiği o meyus küstahlık ile kendi düşlerimi yaratmaya kalkışıyorum.

Sevgilimle birlikteyim yine. Bir gece vakti. Benim için tasarladığı banyomuzdayız. İkimiz de yarı çıplağız. “Night Nurse,” diyor titreyerek ve bir tokat atıyor suratıma. “Birlikte kurduğumuz her hayal, hayalden de öte bir yalandı...”

EFE ELMAŞAŞ

“Her hayal aslında bir yalan,” diyorum küstahça.

“Sen hep o fahişeyi sevdin. Keşke bu da bir yalan olsaydı...”

Sevgilimin ağlayan gözleri kalbimde köz gibi yanan bir sancıya dönüüyor. İşte o an ne oluyorsa oluyor. Müziğin bermutat teninde bir delik meydana geliyor. Kayıtsızlaşmış kadın vücutları kıpırıyor. İsimsiz notalar sıcıyor karanlığa. Gecenin en uzak köşesinden, sabahın o yırtılan aydınlığına dek, tüm kuşların sustuğu tek bir an...

İngeler zihnime yağmaya devam ediyor. Alaca aydınlıkta uyuşturucu için kendini satıyor Night Nurse. Kireç kokaini damarlarının her köşesinde. Sevgilim evimden çıkıp gidiyor bir rüzgâr gibi. Artık kaybetmiş ve yapayalnız bir adam olarak şehrimin o çirkin bölgesine gidip buluyorum fahişeyi. Fakat sonra neler olduğunu hatırlamıyorum...

Zihnim anıların gluonunu yitirmiş bir kara delik gibi hızla buharlaşmaya başlıyor. Müzik kontrolümden çıkıyor. Acı ve ölüm ensemde. Kendimle boğuşuyorum ve kadının kanamaya başladığını görüyorum. Platformda son nefesini bile vermeden kaskatı kesilerek ölmüş. Suratını gizli tutan o mozaik pus dağılmış bile. Tüm çıplaklığı ve sıradanlığı ile önümde. “Bu o...” diye fısıldıyorum dehşet içinde. “Night Nurse...”

Her şey bitmiş, ölü bir dünyanın rüyalarında kaybolmuş gibiyim. Sessizlik bir haykırıştan daha kudretli. Sevgilim beni affet. Tanrım beni affet. Kalbimde yükselen gelgitler artık hakikatime de taşıdı bu günahı.

“Neden yaptın bunu?” diyor Lale. “Şimdi biz ne yapacağız ha?”

Paranoya saati bir bomba gibi, gerilen anın o korkunç eylemsizliğini infilaka dönüştürüyor. Panoramik pencerelerden görünen gece kulübünde müziğin canlanıp nasıl yürüdüğünü seyrediyoruz elimiz kolumuz bağlı. Bizler kuantumun sırlarını bilen şeytanlarınız şimdi. Yarattığımız terör bizi korutuyor, çünkü onda kendi yüzlerimizi görüyoruz.

“Müzikal bir atom bombası...” diyorum dehşet içinde. Arkadaşlarım benden iğrenircesine suratıma bakıyorlar. Bu tiksintinin her açısı dans pistlerinde çıldıran android kadınların vücudunda gösteriyor kendini. Kadınların dansı ahengini yitirip bozuluyor, tekinsiz vadiye girip insandan uzak, robotsu bir imitasyona dönüüyor. Sonra gittikçe, tehlikeli pozisyonlara erişene kadar kıvrılıp ya öylece ölüyor ya da kendilerini parçalıyorlar.

Delillik, elektrik devrelerinde gezinen bir ruha silikondan ışıyarak dokunuyor böylece.

Olanları seyredip hiçbir zaman göremeyecekleri trajik ve muazzam rüyalara dalmış kalabalık kasıklarına benzin enjekte ederek son mastürbasyonlarını yapıyor. Alev boşalıyorlar ve bir android pezevenk hepsinin cesedine çakmak çakıyor. Müzik yangına dönüşüyor. Gece kocaman ve pişmanlık dolu bir an olup akmak bilmiyor.

“Kaçalım,” diyor Neanderthal. Fakat kadını geride bırakmak istemiyorum. Onunla son birkaç dakika daha geçirmek ve ölü dudaklarını öpmek istiyorum. “Yıllar... yıllar... çok uzun unutulmuş yıllar boyu hep seni düşledim,” diye geçiriyorum içimden. “Sonra da öldürdüm seni.”

Benim, cesedin başındaki o suskun esaretim arkadaşlarımın çirkin öfkesini ikiye katlıyor. “Hepsi senin yüzünden oldu, alçak! Burada gebe-receksin!” diye bağırıp beni locada bırakıyorlar. Üç tane ceset kadınla baş başayım. İkisinin suratında hâlâ mozaik var bir pus gibi. Oysaki önümde uzanan kadın artık tüm çıplaklığıyla kendini bana açmış durumda.

Ölüm o kadar güzel görünüyor ki suratında... Zamanın eylemsizliğinden uzak, soğuk bir hiçliğin yankısı kıvrıkcık bir kadına dönüşmüş. Alelaide bir güzellikten öte. Soğuk bir yağmur damlası, cennetten düşmüş. Dünyada

kendine kazandığı vücut bir fuckdoll. Adeta bir şişme bebek. Paralel çizgiler gibiydik onunla. Benimle kesişen başka bir çizgi, hayatımı bir noktada düğümlemişti, o fuckdoll ise asla benimle bir yerde buluşamadan yaşayıp öldü ve hayatım boyunca asla benim olamadı, çünkü ben başka biriyle birlikteydim, çünkü fuckdoll artık ölüydü. Kader, öklidyen geometride bile zalim.

Zaman ufalanarak kırılıp bir hatıraya dönüşüyor. Onu ilk ne zaman görmüştüm? İntihara dönüşen şarkı dünyanın her yanından akıp gidiyor ve delilik alevler halinde yükseliyor. Basit bir hatıra pıhtısı nörolojik haritamda belirince ağlamaya başlıyorum. Bana gülümsediği o ilk temas anını hatırlıyorum çünkü.

Gözyaşlarım kıvrılıp onun cansız tenine dökülürken titrer gibi olup gözlerini aralıyor. Bakışları bir kara delik likörü gibi saplanıyor ruhuma. Hesap sorar gibi bakıyor. Bana, o harcanmış yalnız çocuğa... Doğmayan meleklerin yabancılığıyla bakıyor, sanki ölümün ta kendisiymiş gibi, sanki

canını yakan iblisin öfkesini benden çıkarır gibi... “Beni bir şarkıya dönüştürdün,” diyerek kıkırdayıp binaural ritimler çıkarmaya başlıyor. Omuriliğimden sızan bir dehşet yakıtı ile kaçıyorum locadan.

Lale ve Neanderthal’i tüplerin orada yakalıyorum. Neanderthal diz çökmüş haykırırcasına ağlıyor. “Kapana kısıldık! İşte bittik. Bittik. BİTTİK!” Sesi midemi bulandırıyor. Boğazını kesmek ve onu bu deliliğin tılsımından korumak istiyorum. Düşüncenin alevleri her yanıma dokunurken kendimi çok hasta hissediyorum. Aciz bir şekilde öksürüyorum. Dizlerim çözülüyor. Düşecek gibi oluyorum. “Lütfen beni de alın. Bu benim hatam değildi!” diyorum ağlamaklı bir sesle. Fakat Neanderthal elindeki organik enstrümanı bir silahmışçasına bana doğrultuyor.

“Yaklaşma!” diye bağıyor ağlayarak. “YAKLAŞMA! NE YAPTIĞINI BİLİYORUM!”

“Bu benim suçum değildi inan ki... Her şeyi olduğu gibi, sıradan bir hizaya göre yaptım.”

Korkunç bir fırtına misali haykırıyor. Kanlı gözyaşları boşalıyor ardı ardına. “Özür dilerim,” diye inliyor ve diz çöküyor. Surat ifadesi şeytani bir çıplaklığın tezahürü gibi. “GEBER! GEBER!”

Elindeki enstrüman ile kendi canını alıyor. Alet bir renk ve ışık karmaşasına dönüşüp buharlaşıyor ve elemanımızın cansız dudaklarından binaural ritimler çıkmaya başlıyor. Korku içinde Lale’nin yanına koşuyorum. Tüplerden biri aşağı gidiyor bu sırada. Lale irkilip elindeki enstrümanı asansör mekanizmasına doğrultuyor. “Bizim için geliyorlar,” diyor titreyerek. Altına kaçırmış bile. İki kalp atışı kadar süre sonra tüp geliyor. İçinde bir polis memuru var fakat yarılan alnına bir cam kristal girmiş, beyni, tüm zihnini gösteren bir kaleydoskopa dönüşmüş.

“Hadi gidelim.”

Aşağı inince akvaryumların kırıldığını, kayıtsızlaşmış kadın kafalarının ise paramparça edildiğini görüyoruz. Bu tahribatın sorumlusu kim? Her gölgede bir şeytan gizlenmiş gibi.

Personel kapısından çıkıp Lale’nin aracına doğru koşuyoruz. Bina alevler içinde. Otoparkta da olan olmuş. Mahşeri bir tablo, arabaların yakıt

depolarına uzanırcasına sıçratılmış geceye. Kaskatı kesilmiş ölü vücutlar in-tiharlarla kavru lan gecenin yakıtını çekmiş ruhundan.

“Gazla,” diyorum araca bindiğimizde. Yollar yaşanan felaketten habersiz bir yalnızlıkla dolu. Başkent’in içinden geçiyoruz. Hermafrodit gece yarısı şehre inmiş. Ne kadın, ne erkek var artık. İkisi de birden, yekpare bir vücut olmuş dünya. Trafik lambalarında sarı laleler yanıp sönüyor. Islak yoldan kayarcasına, tehlikeli manevralar yaparak otobana çıkıyoruz.

İkimizin de ağzını bıçak açmıyor. “Neanderthal’i kaybettik,” diyorum. “Cesedini bile bulamayacağız artık.”

“Olan oldu,” diyor. “Kendimizi kurtarmayı düşünelim. Bu gece ben-de kal. Bir süre saklanalım. Şehrine girmek istemiyorum.”

Onaylıyorum. Kaldığı siteye doğru dönüyor. Beton ve Çelik İşleri Sitesi. Bir zamanlar bir sosyal konut projesi olarak inşa edilmiş, şimdi ise çürüyen bazı binaları evsizlerin meskeni olmuş, hâlâ daha sağlam duran apartmanlar yok fiyatına satılıyor. Lale’nin evindeyiz, paranoya saati tıkr tıkr dönüyor fakat ne kadar ararsak arayalım ismimiz henüz hiçbir listede yok. Evrensel İnternete olan bağlantımız da kesilmemiş. “Daha bitmiş değiliz,” diyorum sayıklar gibi. Lale acı acı küfrediyor. Gözüme iğrenç ve pespaye görünüyor o an. Onu gebertmek istiyorum...

Öfkem biraz daha kabarıyor çünkü elemanım floresan lambaları söndürüyor ve perdeleri tamamen kapatıyor. Işıkları ne kadar ısrar etsem de geri açmıyor. “Saklanmalıyız,” diyor. Oysa bilmiyor ki karanlık insanı daha kolay ele verir.

Gizli bir protokolden isimlerimizi aramaya ve kendimizle alakalı tüm verileri temizlemeye başlıyoruz. Fakat bu durum bizi internetin kuytu köşelerinde belirmeye başlayan kıyamet sinyalleriyle tanıştırıyor. İşte orada, sayıların kutsal hâkimiyeti arasında ışıldayan bir platformda görüyoruz evrenimizi. Her geçen gün biraz daha soğuyup biraz daha yalnızlaşıyor.

Evren sona yaklaşıyor olmalı, hatta belki de hiç yok. Bunu nasıl da kayıtsızca söylemişti atom bilimcisi iblisler. Şimdi biliyoruz ki evren başlangıcından beri ürettiği enerjinin sadece yarısını üretebiliyor artık. Yıldızların ölme hızı, yaşam sürelerinden daha fazla. Güneşler tükeniyor. Madde en sonunda yok olacak işte... Evrendeki ışıklar birer birer sönüyor.

“Üst komşun hâlâ orada mı, yoksa şu ağlayan hayaletler mi?” diye soruyorum. Lale küstahça gülüyor. “Yukarıdaki adam yine ölüm pornosu izliyor olmalı. Adeta bir intihar gurmesi.”

Bu kayıtsızlığın aralığından sızan kelimeler bende tuhaf bir idrak duygusu yaratıyor. İntihar salgını. Parafili kelebekler. Artık ölüm ve tükenmek arzusu insanda hayatın en temel tetikleyicisiyle yer değiştirmiş. İnsan bilincinin çatısını yaratan cinsellik, şimdi eklenerek bir intihar sapkınına dönüşmüş olmalı. “Nasıl da fark edememişim,” diye hayıflanıyorum.

Bilgisayar ekranına odakladığım gözlerim zihnimin en derinlerinde kıvranan ağrıyla birlikte kızarıyor. Saçmalıklar birer birer, ölüyor olan yıldızların ardında kalan sinyal serpintileri gibi belirliyor ekranda. Sapkın bir salgın bu. İnternetin her köşesi kendini egzotik bir biçimde öldürenlerle dolup taşıyor.

“TRENTON yıllar önce dünyaya Terör Sanatı'nı miras bırakarak 'kayıtsızlaştı'. Fakat o sanat, insanları artık intihara sürüklüyor. Sanat, insanları kayıtsızlaştırdıkça kendisi bilinçleniyor. Parazitmişçesine insan bedenlerine ve ruhlarına sızıyor... Onları birer esere dönüştürüp çekiliyor ve yeni kurbanlar arıyor.”

“Bu güne kadar hiç fark etmedik bunu. Fakat o sihirli eşiği bu gece aşmış olmalı,” diyor Lale. “Artık dünya eskisi gibi olmayacak... Yeni bir salgın başladı çünkü.”

Bilgisayar ekranı şimdi yüzlerce bölüme ayrılmış. Bir kısımda, yapay zekâ bizim isimlerimizi arıyor, diğer kısımda ise internete düşen intihar videolarını analiz ediyor. İnsanlık son bir orgazm ile kendini uzaya sıçratmak için kasılıyor. Üst komşunun açtığı ölüm pornosu sona ermiş olmalı. Üst kattan aşağı bir kokuşmuşluk damlıyor. Adam orgazmın en alevli doruklarında beş saniye için gezinip sonra kendini tekrar aşağıda bulmuş ya da orgazma 'tat' katmak için penisine birkaç değişiklik yapmıştı... Sonu ölümdü bunun.

***

Ertesi gün her şey olağan başlıyor. Sitenin önünden sabahları geçen bir otobüse binip şehre dönüyorum. Teröristler yollardan çekilmiş gibi. Otoban son derece canlı. Hikikomoriler sokaklarda. Merkezi konutlarda

iniyorum. Alüminyum cephesi geceleri koyu mor renkle parlayan onlarca apartman. Panopticon mimarisi. Her an gözetlendiğimizi biliyoruz. Artık mahremiyetin ve gizliliğin pek bir önemi yok.

O apartmanlardan birinde evim. İçeri girer girmez uykuya dalıyorum. Saatler sonra uyandığımda dünyanın içinden ruhunu çekip almışlar gibi her şey soğuk. Isırgan bir soğuk. Gözlerim, ellerim, saçlarım, fayans iç içe geçmiş. Gece çökmüş olmalı. Banyoya hükmeden karanlığı izliyorum bir süre boyunca. Neden küvette olduğumu anlayamıyorum.

Banyodan çıkıp salona geçiyorum. Pencerelerden dışarı bakıyorum. Ölenler, doğanlar, yaşayanlar ve acı çekenler hep birlikte orada. Bir zamanlar onun yerine acı çeksinler diye dua eden bir tanrı için varlıklarının bedelini taksit taksit ödüyorlar.

Telefonum çaldığında derin bir rüyadan uyanmış gibi irkiliyorum. Arayan Lale. “Kendimi iyi hissetmiyorum,” diyor kararsız bir sesle. “Sanırım hastayım. Bir ara bana uğrayabilir misin?”

“Yarın sabah gelirim,” diyorum.

Bir şeyler fısıldıyor. Anlamıyorum. Telefon kapanıyor. Öylece kalakalıyorum. Aklımda, dünyanın girdiği bu anlamsız çağın kasvetine dair bir heyula var. Hayalet gibi mutfığa geçiyorum. Ucuz bir skoç alıyorum buzdolabından. Sonra bir viski bardağı kapıyorum. Perdeleri açıp şehri seyretmek istiyorum uzun uzun. Şehrin en güzel yanı bu. Her yanında bir hikâye ve sakladığı milyonlarca yıldız var. Aklım coşkulu bir kıpırtı ile inerken birdenbire karşı apartmandan kendini aşağı atan iki sevgiliyi görüyorum.

***

Ertesi gün erkenden, merkezi konutların önünden geçen otobüse binip Lale'nin kaldığı siteye gidiyorum. Şehrin alışlageldik deseni kendini bir anda yitiriyor. Banliyönün o karmaşık ve de yalnız uğultusu her tarafı dolduruyor. Terk edilmiş fabrikalar, bir Go Kart sahası, iki tane silo ve fazlasıyla hiçlik var bu bölgede. Otobüsten inip siteye doğru yürürken Lale'nin de kendini öldürmüş olabileceğini düşünüyorum.

Düşünceyi aklımdan silkip atmak istesem de, manzara durmadan çağırıyor, onu zihnimin çeperlerinden dışarı itmeye muvaffak olsam bile bu sefer manzaradaki ışığın içinde seda ediyor. Çünkü bu saplantılar böyle

yabancı, böyle yalın ve yalnız yerlere özgü. Allah'ın unuttuğu, sendikanın terk ettiği, işçilerin geberdiği, çocukların küfürleştiği yerlerdendir burası.

Biraz daha yürüyüp sitenin girişine vardığımda aslında yalnız olmadığımı fark ediyorum. Bu terk edilmiş mezbelenin içinden çirkin sesler yükseliyor. Yedi yaşındaki dört velet, bir duvar arasında karşı komşularının kızını sıkıştırmış. Benim geldiğimi görüyor ama beni hiç mi hiç umursamıyorlar. Bir tanesi bana dik dik bakarak sırtıyor hatta. Suratı çirkin ve bayağı yamuk. Kirli bir insan damlası. Çok geçmeden kız ağlamaya başlıyor. Çocuklar kahkaha atarak kaçıyorlar.

Bir şeyler yapmak istiyorum fakat ne çare? Elim kolum bağlı gibi. Bu yüzden ağlayan kızı öylece bırakıp yürümeye devam ediyorum. Bekçi kulübesi bomboş. On beş yıl önce yapılan site ölü ama bir o kadar canlı bir enkazdan ibaret. Çökmüş, işe yaramaz ve çirkin bir görüntüsü var.

Binaların ortasındaki geniş meydanda çocukların hayaletleri oyun oynuyor gibi fısıl fısıl toprak. Çürüyen beton apartmanların pek çoğu yarı yarıya boş. Sessizlik feci. Lale'nin kaldığı apartman katına çıkıyorum. Her şeye sinmiş anlamsız bir mihnet ve buram buram kokan menhus bir hal var. Sırtımdan terler akıyor. Merdivenler çürük, apartman içten dökülüyor, kapıların önünden geçerken sessizliği duyuyorum sadece.

Lale'nin kapısını birkaç kez tıklıyorum. Zili çalışmıyor. Kapıya küfrederek vuruyorum bir kez daha ve o çirkin düşünce bu sefer kalbime saldırdığı köklerden yükselip gönlüme deşiyor. Korku ile sıkışıyor her şey. Zamanında Lale'nin bana verdiği yedek anahtar kartı titreyen ellerle çıkarıp kapıdaki sensöre dokunduruyorum. Açılıyor kapı.

Lale'ye sesleniyorum. Cevap yok. Bir hayaletin elektrik devrelerine takılıp da müziğe dönüşmesi kadar korkutucu bir ses duyuyorum. Sanki Lale "merhaba" diyor. Mutfağın kapısı birilerinin gelmesini bekler gibi aralı bırakılmış. Kendimi çok hasta ama aynı zamanda heyecanlı hissediyorum. Mutfağa girince onunla karşılaşıyorum. Dün gece beni aradıktan sonra kendini orada asmış.

Bir süre öylece durup cesedi seyrediyorum. Sonra içimdeki tüm insani duygulardan arınarak kahkaha atmaya başlıyorum. Şerefsizin o yamulmuş suratına baktıkça haz alıyorum. Nasıl ezik, nasıl korkak ve çaresiz. Suratına tükürüyorum. Gebermeden önce altına sıçmış. Kokuyor. Karnına sert bir yumruk atıp bağıriyorum. "İnsanlar ölüyor, kimlikleri buharlaşıyor, geride bunlar kalıyor işte! BUNLAR!"

Çok coşkulu hissediyorum kendimi. Çok güçlü. Çok acımasız. Kalbimde alev alev yanan bir şeyler var. Parçalamak, yıkmak ve öldürmek arzusu bu. Eskilerin ihtişamlı rokoko estetiğine füze yağdıran bir fütürist gibiyim. Ya da gaz maskesi takan ve elinde bir alev makinesiyle düşman sığınaklarını ateşe veren acımasız bir ölüm komandosu.

Arkadaşımın cansız bedenine nefret dolu yumruklar atıyorum. Ne bir hicap hissediyorum ne bir suçluluk. O ölümünü sanat için ve vahşet için bana teslim etti. Artık o bir hiç. Leşine vurdukça hayat keyifle sallanıyor. Bir ara yorulup duruyorum. Mutfağın perdelerini açıyorum. Terlemişim fakat hâlâ coşkuluyum. Sersemlemiş gibi karşı apartmanın çatısını seyre dalıyorum. Beş tane belirsiz karartının oyun oynadığını görüyorum orada. Daha sonra bunun oyun değil bir cinayet arifesi, bir boğuşma, hayatın ve ölümün bir dansı olduğunu fark ediyorum neşeyle.

Dört karartı, daha küçük bir karartıyı tamamen sarıyor ve onu apartmandan aşağı atmayı başarıyorlar. O virgül havada süzülürken sitenin girişinde gördüğüm küçük kız geliyor aklıma... Tüylerim ürperiyor. Virgülden peşinden ünlemler de atlıyor. Havada, küçük bir çocuğun taşıyabileceği en şeytani kahkaha çınlıyor. Camlar bile titreşiyor. Yağmur yüklü gökyüzü kaynaşiyor. “İşte bu!” diye gülüyorum. Daha önce hiçbir matematik dâhisinin çözemediği bir problemi çözmüş kadar heyecanlıyım. Çünkü TREN-TON’un yaratmak istediği sanatı, hayat düşmanlığının nedenini ve insanlığın o nefret edilesi varlığını çırılçıplak görebiliyorum.

Sonunda Terör Sanatı’nın nüvesi kütürdeyerek açılmış ve içindeki kaosu serbest bırakmıştı. Sigara yakıyorum keyifle. Dünya bir moloz senfonisi gibi başımdan aşağı dökülüyor, hayatımda hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Tavandan korkutucu bir eylemsizlik halinde sallanan cesedin çirkinliğine bakıp “sanat bu işte!” diyorum. Onun son saniyelerini nasıl bir acı ve korku içinde geçirdiğini düşünüp daha da keyifleniyorum.

İntihara karşı duyduğum sevgi damarlarımda kabaran bir benzine dönüşüyor. Hatıralarım bana salgının başladığı geceyi yaşıyor tekrar... Neanderthal’in o yıldırıcı suratının deliliğe karışması ve sonra primitif enstrümanıya kendini öldürmesini hatırlıyorum. Keşke onun da cesedini yakabilseydim... Şimdi tıpkı Lale’nin cesedini yakacağım gibi.

Fakat Lale'yi yakmadan önce onun o iğrenç bedeninden faydalı bir şeyler elde etmeliyim. Çünkü acınası ve pespaye kimliği buharlaşıp uçmuş, geride her türlü manipülasyona, her türlü işkenceye ve de eyleme serbest bir enstrüman bırakmıştı. Sigaramı cesedin felaket bir ifadeyle çarpılmış sağ gözkapağında söndürüyorum. Sonra evi saygısızca karıştırmaya ve her çekmeceyi darmadağın etmeye başlıyorum. Onun rezil kıyafetlerini yerlere saçıp üstlerine işiyorum. AR kaskını parçalıyorum. Televizyonunu yere atıp o parçalanmış siyah ekranı seyrediyorum bir süre. Cihazın darmadağın hali aklımda bambaşka bir şeye dönüşüyor.

Lale'nin hikikomori katalogunu buluyorum çekmecelerden. Bu katalogun içerisinde yapay zekâya tasarlattığı kireç-ve-mermersi-buhran-kadınların silüetleri var. Hayat ve tahayyül ile birleşen teknolojik büyücülüğün bu eserini parçalanmış televizyonun üzerine bırakıp mastürbasyon yapıyorum.

Her türlü saygısızlığı büyük bir keyifle icra ettikten sonra nihayetinde müziğin organik cihazlarını ele geçiriyorum. Lale'nin vücudundan bir intihar şarkısı bestelemek için her şey hazır. Fakat sağ gözkapağına bir sigara yapışmış halde öylece sallanan ceset, dudaklarından bir binaural ritm çıkarmaya başlıyor. Çok öfkeleniyorum. Cesedi yukarıda tutan ipi kesip elime geçirdiğim bir bıçakla suratını parçalamaya başlıyorum elemanınımın. Artık ileri gitmiş olduğumun farkındayım fakat bu iğrenç bedenden yarattığım müzik şimdi iki kat daha güzel ve bunu kaydediyorum üstelik... Evi yakmadan önce Lokal Ağ'a yolluyorum.

***

Çıldırılmış gibiyim. Aynı anda hem çok korkuyorum hem de çok mutluyum. Lale'nin kaldığı apartmandan çıkıp sitenin meydanında yürürken yerde on tane ceset sayıyorum. Beşi çocuk. Ben tam da sitenin çıkışına giderken bir beden daha katılıyor o mozaığe. Apartmanın pencerelerinden simsiyah dumanlar kıvrılarak çıkmaya başlıyor. Birkaç kişi daha delilik kahkahası atarak kendini pencerelerden aşağı bırakıyor. Öforik cennet kuşları gibi meydana düşüyorlar.

Sonra arkadaşımın aracına el koyuyorum. Nasıl olsa anahtarı bende. Kupna denen bir plajda bu gece yasaklı müziği çalmak için sözleşmiş Lale. Onun yerine ben gideceğim. Fakat henüz erken... Zamanı beklemek için bir harabede duruyorum. O terk edilmiş dört duvarın arasındaki yapış yapış

gölgelerde çakış yapıyorum. Damarıma fişkırın yakıtım beynime dokunuyor. TRENTON benimle konuşuyor. Bana kutsal notanın şifresi bu akşam verilecekmiş. Bir isim söylüyor bana. “STIGMA.”

Kendime geldiğim zaman saati kaçırmış olduğumu fark ediyorum acı içinde. Gecenin anlamsız acıları nemli ve boğucu. Araca atlıyorum tekrardan. Zar zor Kupna yoluna çıkıyorum. Uzaklarda kamp ateşleri yanmış. Kıpkırmızı hayat dolu yıldızlar gibi hepsi. Yaklaştıkça gösterişleri sona eriyor. İntihardan kaçınmak için bir araya gelmiş bir ucubeler topluluğuyla karşılaşıyorum. Onlardan çok uzakta, varlığın kıyısındaki bir sarsıntıda durduruyorum aracı. Kupna plajı karavanlarla, çadırlarla ve radyatör otu için pisliklerin bozulmuş kahkahalarıyla dolu. Çok da yadırganmıyorum burada. İnsanlar kendini kandırmaya başlamış her felaketten sonra yaptıkları gibi.

Kupna denen rezil iç denizin sefil sahiline uzanıyorum. Kafam hâlâ çok iyi. Kupna ise boğulacak gibi öğürüyor, bu refleksten seda eden dalgalar yakalıyor, içine çekmek, kendi bulantısına karıştırmak istiyor beni. Öylesine kayıtsızım ki karışıp gideceğim bir akıntı dahi yok. Sonsuz gece, sonsuz bir tefekkür hali ve varlığın kozmosundan acı verici bir dışlanış var etrafımda.

Stigma elinde notalar ile çıkıp geldiği sırada ölmüş olabilirdim. Fakat kafatasımın içindeki o gölgeli mabette bir ışık seda ettiğine göre canlıyım hâlâ. Ayağa kalkıp Stigma'ya bakıyorum. Beni görmemiş ya da umursamamıştı. Minibüsün yanına gitti dosdoğru, ben de ayağa kalkıp yürümeye karar veriyorum. Aklımdan geçen her fikre, her kuruntuya ve bunların davranışlara aksedişindeki her bir yankıya pespaye hisler bulaşmış. Kendimden nefret ediyorum, insanlardan da.

Stigma çaputların içinde uzaylı avcısı bir hippie sadece. Asit akıyor bakışlarından, saçlarından ise kabuklar. Soyulup dökülen kil bir heykel gibi. Selamlaşıyoruz. Dharmayı içine çekiyor o sırada. Eşyanın ucu kıpkırmızı, her bir nefeste çok güzel yanıyor ve kokusu beni bayıltacak gibi. Kusmak istiyorum.

“TRENTON sana bir teklif yapmam için yolladı beni.”

“Ne istiyorsun?” diye soruyorum.

Stigma'nın yüzünde bir sırtış beliriyor. “Şunları görüyorsun değil mi?”

Bulantı ve gürültü ile çağlayan sıcacık gecenin sarhoşluğu içindeki insanlara bakıyorum. “Şu an eğleniyor gibi görünüyorlar, oysa hepsi korkuyor. Hepsi tek bir an zihinlerine uğrayacak delilikten, müzikten, o meyus sanattan korkuyor... Buraya bu yüzden toplandılar. Bu kamp ateşlerini bu yüzden yaktılar. Bu yüzden deli gibi içiyor ve sevişiyorlar. Sanıyorlar ki bu basit insani aktiviteleri uyguladıkları zaman intihar dürtüsü onlara hiç uğramayacak... Onlar sanattan uzak kalabileceklerini sanıyorlar. Sen de mi böyle düşünüyorsun dostum?”

“Ben intihardan korkmuyorum, hatta bana da uğramasını bekliyorum.”

“İyi yapıyorsun. Fakat senin için henüz erken. TRENTON öyle söylüyor. Sana bir teklifim var bu yüzden.”

“Ne istiyorsun?”

“Yapabileceğin en egzotik besteyi yap. İstersen insan vücudu kullan, istersen kozmosun haykırışlarını... İstersen klasik enstrümanlar.”

“Karşılığında ne alacağım?”

“Bir sonraki seviyeye geçiş için izin.”

***

Stigma'nın verdiği notalar bir süre sonra önemini yitirdi. Hepsini çöpe attım. Kendimi cansız mankenlerle sarılmış bir yalnızlıkla çevreledim. Hayatım o noktadan sonra birbiri ardına uzayıp giden girdiler, komutlar ve de elde ettiğim korkunç miktardaki verinin sancıları ile kararmıştı. Tüm bu ağrı artık katlanamayacağım bir boyuta ulaşınca bilgisayarımdaki tüm sistemler çökmüştü ve yapay zekâ bile intihar etmişti.

Büyük Veri Çarpıştırıcısı ismini verdiği bir program yaratmıştı yapay zekâ intihar etmeden bir hafta kadar önce. Apartmanın çatısına antenler yerleştirmemi, şehrin ve dış uzayın belirli bir bölümünden sinyaller toplamamı emretmişti. Yıldızların yakıcı ışınlarını, uydunun yakınlarından geçen bir asteroitin çıkışımlarını, uzay çöplüğündeki korkunç uğultuyu, şehrin her köşesinden gelen yüksek frekanstaki beşeri sesleri ve benzerlerini.

Hepsini bilgisayarda sayısal verilere dönüştürüyor daha sonra tüm bunları birbiriyle çarpıştırıyordu yarattığı programda. Bana en egzotik şarkıyı böyle yapacağımızı söylemişti. Tüm amacı, Tanrı'nın ya da meleklerin sesini taklit edebilecek bir 'ses' yaratmaktı ve bu sesle şarkı söyleyecekti. Bu şarkı ya tüm intihar sürecini durduracak ya da bunu daha da hızlandırarak medeniyetin yeni bir çağa girmesini sağlayacaktı.

Üstelik beş dakika önce her şey bu denli umutsuz bir yığına dönüşmemişken başarmıştı bunu. Büyük Veri Çarpıştırıcısı, Büyük Patlamadan beri süregelen düşük yoğunluklu sinyal salınımlarının içinde çarpınan bambaşka bir dalgayı çekip alarak insanlığın gevşek soluk alıp verişleriyle buluşturmuş ve uzayın dinlenebilir kısımlarındaki kaotik uğultuyu paramparça ederek bir kılıf yaratmıştı bu buluşma için.

Sonuç kutsal bir sestir. Tanrı'nın sesini taklit eden bu günahkâr kaydı canlandırmayı deneyen yapay zekâ ulaştığı hassasiyeti kaldırmadan, kendi varlığına son vermişti. Pencereden şehrin intihar mozağine benzeyen sarsıntılı manzarasını seyrederken, bir yapay zekânın 'intihar' ile aslında bilinç kazanmış olduğunu fark ettim. Belki de bu gece, benim tüm korkutucu eğlencelerime tanıklık eden bu ev, bambaşka bir şeyle daha buluşmuştu.

Bir sigara yakıp düşünmeye devam ettim. Stigma benden bir kayıt bekliyordu hâlâ daha. Fakat artık bilgisayarım büsbütün çökmüştü. Ona hiçbir şey vermeden kayıtsızca intiharı bekleyebilirdim, peki ya sonraki seviye? Peki ya yaşayacağım kozmik azap? Peki ya intiharlarla sıvanmış şu dünyada gittikçe büyüyen egom ve de bedenim üzerinde kurmak istediğim o kırılmaz otorite?

O an, pencereden aşağı yuvarlanacak gibi hissettiğim o sarsıntılı an, aklım tuhaf bir çağrışım ile doldu. Banyoya gittim. Birkaç hafta önce bulup eve getirdiğim o zavallı yaratığı bu küvete yatırmıştım. Banyodaki her şey gibi, küveti de sevgilim kendi üç boyutlu yazıcısı ile tasarlamıştı.

Çağrışım bağcıklarının arasında bir mesaj gizliydi sanki. Night Nurse'e rağmen, eşsiz aptallığıma ve çirkinliğime rağmen bunu korkusuzca yorumlayıp eski sevgilimi aramaya karar verdim. Çok geçmeden telefonu ağlayarak açtı kız...

LAGARİ

BİLİMKURGU FANKİT SERİSİ

LAGARİ FANZİN

BİLİMKURGU FANKİT SERİSİ OLUŞTURUYOR.

LAGARİ BÜNYESİNDE OLUŞACAK BU SERİ YERLİ VE ÇEVİRİ
METİNLERİ İÇERECEK.

KATKI YAPMAK VE DESTEK OLMAK İSTERSENİZ

BİZE ULAŞIN.

TAKİPTE KALIN:

 lagaribilimkurgu

 lagarifanzin@gmail.com